

Pavasaris

Šelta viejē gluostuoma, sraigēnējau pamēskie pu pēiva,
Negaliejau atsédžiaugtē regiedama, kāp ruošas žanītēis ēivas,
Kāp geltuonu borbolū žēidelē i saulē stēibās.
Ē pakaštavuotē medaus vabalelius kvēitās.

Vuo kuoks neapsakuoms smuoks katola nuosē,
Asablīva ēš spruogstontē mēška posēs,
Most galietiuo če būtē apalē dēina,
So pavasario rokoutēis, ēšrinktē poikiausi žēida.

Tou neapsakuoma gruoži norietiuo i saujē sosēdietē
Ē kāp brongiausi talēsmana vēsa laika torietē,
Kāp gerā ka Dievulis sokūrē tou gīva, kveponti stebukla,
Katraš nošvēit mēslēs, sošēlda siela, vuo skausma ēšgen tuolēj i ganīkla.

Ak, tas pavasaris, lēg spalvuots drugielis so viejē sparnās,
Atlek i žemē ē žadēn vēsus, kas mēiguojē pu žēimuos patēlās,
Ragēn žmuonis nosēmestē vatinkas, atēdrītē longus,
Ka tingulīs ēšbiegto, vuo vēsū šīpsenas netēlpto i žondus.